

Sygn. akt I C 541/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2016 roku

Sąd Okręgowy w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Mariusz Bartnik

Protokolant: st. sekr. sąd. Aneta Graban

po rozpoznaniu w dniu 02 września 2016 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.

przeciwko M. K. (1) i M. K. (2)

o zapłatę,

1)zasądza od pozwanej M. K. (1) na rzecz powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. kwotę 385.090,27 złotych (trzysta osiemdziesiąt pięć tysięcy dziewięćdziesiąt złotych 27/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2015 r. do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem ograniczenia odpowiedzialności pozwanej do nieruchomości lokalowej - lokalu mieszkalnego, położonego w G. przy (...) - zapisanej w księdze wieczystej pod numerem (...), jednakże do wysokości kwoty wynikającej z ustanowionych na rzecz powoda hipotek umownych - zwykłej oraz kaucyjnej - obciążających wskazaną nieruchomość;

2)oddala powództwo w pozostałym zakresie, w tym w całości w stosunku do pozwanego M. K. (2);

3)znosi wzajemnie koszty postępowania pomiędzy stronami.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 listopada 2015 r., powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wniósł o zasądzenie solidarnie od M. K. (1) i M. K. (2) kwoty 385 090, 27 złotych (trzysta osiemdziesiąt pięć tysięcy dziewięćdziesiąt złotych 27/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu, kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego oraz opłatą od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wywiódł, że w dniu 24 marca 2010 r. pozwani oraz (...) Bank S.A. z siedzibą w W. (wierzyciel pierwotny) zawarli umowę kredytu hipotecznego nr (...), na podstawie której bank udzielił pozwanym kredytu w wysokości 214 301, 06 zł (dwieście czternaście tysięcy trzysta jeden złotych 06/100). W dniu 14 kwietnia 2010 r. umowa została zmieniona aneksem, w którym pozwani wyrazili zgodę na zabezpieczenie spłaty zobowiązania kredytu hipotecznego poprzez ustanowienie hipoteki zwykłej oraz kaucyjnej na nieruchomości położonej w G., dla której Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ w Gdańsku III Wydział ksiąg Wieczystych prowadzi KW pod numerem (...). Pozwani zobowiązali się do spłaty zadłużenia na warunkach określonych w umowie. Wobec zaprzestania przez pozwanych regulowania zobowiązania, bank dokonał wypowiedzenia umowy pismem z dnia 2 maja 2011 r. W dniu 8 listopada 2011 r. bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), który mocą postanowienia Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, sygn. akt XII 1 Co 9155/11 został zaopatrzonej w klauzulę wykonalności.

Następnie w dniu 31 marca 2014 r. wierzyciel pierwotny (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarł z powodem (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. umowę sprzedaży wierzytelności cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej z pozwanymi wraz z ustanowionymi zabezpieczeniami.

Dalej powód wskazał, wyjaśniając ewentualne wątpliwości w zakresie oznaczenia wierzyciela pierwotnego, że w wyniku połączenia spółek (...) Bank S.A. z siedzibą w W. z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wierzyciel pierwotny występuje od dnia 1 czerwca 2012 r. pod nazwą (...) Bank S.A. z siedzibą w W. (KRS (...)).

Na wniosek strony powodowej w księdze wieczystej nr (...), dokonano wpisu wierzyciela hipotecznego, co skutkowało w myśl przepisu art. 79 ust 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, przeniesieniem wierzytelności hipotecznej wraz z zabezpieczeniem.

Dalej powód wywiódł, że pismem z dnia 26 czerwca 2015r. wezwał pozwanych do dobrowolnego spełnienia świadczenia, jednakowoż pozostało ono bezskuteczne.

Powód wskazał, iż na dochodzoną pozwem należność w kwocie 385 090, 27 zł składają się kwoty:

- 213 493, 04 zł tytułem należności głównej, tj. tytułem pozostałego do spłaty kapitału kredytu;

- 171 597, 23 zł - tytułem kapitalizowanych odsetek, w tym kwota 122 177, 28 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela do dnia poprzedzającego dzień zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności, kwota 35 077, 20 zł tytułem odsetek ustawowych naliczonych od kwoty należności głównej przez stronę powodową po dniu sprzedaży wierzytelności do dnia złożenia pozwu oraz 14 342, 75 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez wierzyciela pierwotnego do dnia zawarcia umowy sprzedaży. Ponadto powód oświadczył, iż dochodzi również pozwem skapitalizowanej kwoty należności wskazanej powyżej i w związku z tym wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Do pozwu powód celem potwierdzenia okoliczności wskazanych w uzasadnieniu tegoż pisma załączono poza pełnomocnictwem procesowym oraz dowodami uiszczenia opłat, wyciąg z RFI (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W., odpis KRS (...) S.A., umowę kredytu hipotecznego nr (...) wraz z aneksem do tejże umowy, odpis zwykły KW nr (...), wypowiedzenie umowy pozwanym z dnia 2 maja 2011 r., bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), który mocą postanowienia Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, sygn. akt XII 1 Co 9155/11 został zaopatrzony w klauzulę wykonalności, umowę sprzedaży wierzytelności nr (...) zawartą pomiędzy wierzycielem pierwotnym, a powodem, odpis pełny KRS (...) Bank S.A. z siedzibą w W., potwierdzenie zapłaty ceny tytułem sprzedaży wierzytelności oraz wezwania do zapłaty z dnia 26 czerwca 2015 r. wystosowane do pozwanych.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy we Wrocławiu w dniu 25 listopada 2015 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodny z żądaniem powoda.

W terminie ustawowym od powyższego orzeczenia Sądu Okręgowego sprzeciw wniósł pełnomocnik pozwanych oraz pozwani osobiście.

W sprzeciwach z dnia 2 lutego 2016 r. i 3 lutego 2016 r. pozwani i ich pełnomocnik wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na ich rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwani zaprzeczyli wszelkim twierdzeniom powoda w szczególności podnieśli zarzut braku legitymacji procesowej powoda, nie wykazania wysokości dochodzonego roszczenia i odsetek, braku podstaw do wypowiedzenia umowy kredytu i jej skuteczności. Pozwani podnieśli również zarzut przedawnienia oraz niewłaściwość miejscową Sądu.

Wskazano, iż pozwani kwestionują legitymację procesową powoda do dochodzenia należności z tytułu umowy kredytu. Nadto pozwani wskazali, iż z załączonych do pozwu dokumentów nie wynika istnienie jakiegokolwiek roszczenia wobec pozwanych

Wśród zarzutów pozwani wskazali również, iż gdyby Sąd uznał w oparciu o art. 79 ust 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, że zarzut przedawnienia nie jest zasadny w przypadku dłużnika hipotecznego, należałoby oddalić powództwo co do M. K. (2) i ograniczyć odpowiedzialność M. K. (1) do lokalu mieszkalnego, położonego w G. przy (...) - zapisanego w księdze wieczystej pod numerem (...) - na podstawie art. 319 k.p.c.

W odpowiedzi na zobowiązanie powód w piśmie z dnia 12 sierpnia 2016 r. wskazał, iż wszelki przedłożone dokumenty zostały poświadczane za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego, do pozwu załączono dokumenty dowodzące nabycie przez powoda wierzytelności wynikającej z umowy kredytu hipotecznego nr (...) w szczególności umowę sprzedaży wierzytelności nr (...) zawartą pomiędzy wierzycielem pierwotnym, a powodem. Nadto powód powołał się na wpis w księdze wieczystej, który nie mógłby zostać ujawniony w przypadku, gdyby Sąd wieczystoksięgowy uznał, iż wierzytelność nie została prawidłowo zbyta przez poprzednika prawnego powoda. Odnośnie nie udowodnienia kwoty roszczenia dochodzonej pozwem wskazano, iż zgodnie z art. 6 k.c. to na pozwanych ciąży ciężar dowodu w zakresie spełnienia roszczenia w części. To pozwani powinni wykazać, że podawana przez powoda kwota nie jest zgodna ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Pozwani nie przedstawili jakichkolwiek dokumentów, iż opłacili więcej niż dochodzi tego powód w niniejszym postępowaniu. Powód wskazał również szczegółowo sposób wyliczenia wartości przedmiotu sporu.

W odpowiedzi na zarzut nieskuteczności wypowiedzenia umowy kredytu powód wskazał, iż umowa została skutecznie pismem z dnia 2 maja 2011 r. a kredyt postawiony został w stan wymagalności w dniu 20 czerwca 2011 r. Zdaniem strony powodowej wobec braku odmiennej regulacji zastosowanie winien mieć art. 60 k.c., który wskazuje, iż jako skuteczne należy traktować każde działanie wierzyciela, które świadczy o woli postawienia całej należności w stan wymagalności i które jest uzewnętrznione wobec pozwanych, o woli wypowiedzenia umowy świadczyć może już samo doręczenie odpisu pozwu. Pozwani nie spłacali kredytu zgodnie z postanowieniami umowy (§ (...) umowy kredytu), wobec czego na podstawie § (...) tejże umowy kredyt został wypowiedziany i postawiony w stan wymagalności. Nie terminowa spłata zobowiązania była wystarczająca do wypowiedzenia umowy i nie musiała łączyć się z jakimikolwiek innymi okolicznościami.

W zakresie zarzutu przedawnienia powód wskazał, iż w niniejszej sprawie zastosowanie ma trzyletni termin przedawnienia, a nie dwuletni, jak wskazali pozwani w sprzeciwie. Roszczenie wynika bowiem z umowy kredytu i zastosowanie w niniejszej sprawie będzie miał art. 118 k.c.. Dalej powód wskazał, iż bieg przedawnienia przerywa każda czynność przed Sądem zmierzająca ku zabezpieczeniu roszczenia, jego dochodzeniu, ustaleniu lub zaspokojeniu. W przypadku dokonania takiej czynności termin przedawnienia zaczyna biec na nowo.

W niniejszej sprawie zdaniem powoda okres przedawnienia przerwany został dwukrotnie poprzez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...), który mocą postanowienia Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, sygn. akt XII 1 Co 9155/11 został zaopatrzony w klauzulę wykonalności oraz wskutek złożenia ponownego wniosku o nadanie klauzuli wykonalności wobec zmiany prawnej po stronie poprzedniego wierzyciela postanowieniem z dnia 30 stycznia 2014 r. w sprawie o sygn. akt XII 1 Co 7401/13. Pozew zaś w niniejszej sprawie złożony został w dniu 13 listopada 2015 r. Z ostrożności procesowej pozwany wskazał, iż względnie w przypadku uznania roszczenia wynikającego z umowy kredytu, roszczenie winno zostać zasądzone w oparciu o przepisy ustawy o księgach wieczystych i hipotece, w szczególności przywołał tu art. 77 i 104 tejże ustawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Bank S.A. (w wyniku połączenia spółek wierzyciel pierwotny występuje od dnia 1 czerwca 2012 r. pod tą firmą) był wierzycielem pozwanych z tytułu umowy kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 24 marca 2010 r. Aneksem do umowy z dnia 14 kwietnia 2010 r. umowa została zmieniona. którym pozwani wyrazili zgodę na zabezpieczenie

spląty zobowiązania kredytu hipotecznego poprzez ustanowienie hipoteki zwykłej oraz kaucyjnej na nieruchomości położonej w G., dla której Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ w Gdańsku III Wydział ksiąg Wieczystych prowadzi KW pod numerem (...).

Dowód: umowa kredytu hipotecznego nr (...) wraz z aneksem do tejże umowy, odpis zwykły KW nr (...).

Pozwani zobowiązali się do spląty zadłużenia na warunkach określonych w umowie. Wobec zaprzestania przez pozwanych regulowania zobowiązania tj. braku spląty należnych rat kredytu nr (...) z dnia 24 marca 2010 r., bank dokonał wypowiedzenia umowy kredytu pismem z dnia 2 maja 2011 r. W związku z wypowiedzeniem umowy przez kredytodawcę cały kredyt został postawiony w dniu 20 czerwca 2016 r. w stan wymagalności.

Dowód: umowa kredytu hipotecznego nr (...) wraz z aneksem do tejże umowy, odpis zwykły KW nr (...), wypowiedzenie umowy pozwany z dnia 2 maja 2011 r.,

W dniu 8 listopada 2011 r. bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), który mocą postanowienia Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, sygn. akt XII 1 Co 9155/11 został zaopatrzony w klauzulę wykonalności.

Dowód: bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), który mocą postanowienia Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, sygn. akt XII 1 Co 9155/11 został zaopatrzony w klauzulę wykonalności,

Wskutek złożenia ponownego wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, wobec zmiany prawnej po stronie poprzedniego wierzyciela postanowieniem z dnia 30 stycznia 2014 r. w sprawie o sygn. akt XII 1 Co 7401/13 Sąd Rejonowy Gdańsk Południe nadał po raz drugi klauzulę wykonalności.

Dowód: postanowienie z dnia 30 stycznia 2014 r. w sprawie o sygn. akt XII 1 Co 7401/13 Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku

,

Następnie w dniu 31 marca 2014 r. wierzyciel pierwotny (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarł z powodem (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. umowę sprzedaży wierzytelności cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej z pozwany z ustanowionymi zabezpieczeniami..

Dowód: wyciąg z RFI (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W., odpis KRS (...) S.A., umowa sprzedaży wierzytelności nr (...) zawarta pomiędzy wierzycielem pierwotnym, a powodem, odpis pełny KRS (...) Bank S.A. z siedzibą w W., potwierdzenie zapłaty ceny tytułem sprzedaży wierzytelności,

Pismem z dnia 26 czerwca 2015 r. wezwał pozwanych do dobrowolnego spełnienia świadczenia, jednakowoż pozostało ono bezskuteczne.

Dowód: wezwania do zapłaty z dnia 26 czerwca 2015 r. wystosowane do pozwanych.

Na wniosek strony powodowej w księdze wieczystej nr (...), dokonano wpisu wierzyciela hipotecznego, co skutkowało w myśl przepisu art. 79 ust 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, przeniesieniem wierzytelności hipotecznej wraz z zabezpieczeniem.

Dowód: odpis pełny księgi wieczystej nr (...)

Pozew w niniejszej sprawie złożyła w dniu 13 listopada 2015 r. strona powodowa. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W.. Kwota dochodzona pozwem stanowi sumę 213 493, 04 zł tytułem należności głównej, tj. tytułem pozostałego do spląty kapitału kredytu; 171 597, 23 zł - tytułem kapitalizowanych odsetek, w tym zaliczono kwotę 122 177, 28 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela do dnia poprzedzającego dzień zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności, a także kwota

35 077, 20 zł tytułem odsetek ustawowych naliczonych od kwoty należności głównej przez stronę powodową po dniu sprzedaży wierzytelności do dnia złożenia pozwu oraz 14 342, 75 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez wierzyciela pierwotnego do dnia zawarcia umowy sprzedaży. Ponadto powód oświadczył, iż dochodzi również pozewm skapitalizowanej kwoty należności wskazanej powyżej i w związku z tym wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy zaoficerowany przez strony postępowania, wnioski konstruując w szczególności na podstawie dokumentów prywatnych złożonych do akt niniejszej sprawy w postaci: kopii umowy kredytowej, aneksu, bankowego tytułu egzekucyjnego wraz z postanowieniem o nadaniu mu klauzuli wykonalności, wyciągu z RFI oraz odpisów z KRS oraz kopii umowy sprzedaży wierzytelności, które nie budziły wątpliwości Sądu, co do ich wiarygodności i autentyczności.

Natomiast, przedstawiony przez stronę powodową wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, Sąd ocenił na podstawie art. 245 k.p.c., mając na uwadze, iż obowiązujący art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 2004 roku o funduszach inwestycyjnych wprost pozbawia tego rodzaju dokument mocy prawnej należnej dokumentom urzędowym w postępowaniu cywilnym. W związku z niekwestionowaniem przez stronę pozwaną faktu wydania klauzul wykonalności oraz otrzymania pisma o wypowiedzeniu umowy kredytu z dnia 2 maja 2011 r., wszelkie dowody w powyższym przedmiocie w szczególności z dokumentów znajdujących się w aktach spraw sądowych oraz z przesłuchania pozwanych uznano za zbędne na podstawie art. 229 k.p.c. Powód cofnął wniosek w zakresie wniosku dowodowego z dokumentów znajdujących się w aktach sądowych, a w zakresie przesłuchania pozwanych pozostawił powyższe do uznania sądu. Sąd nie widział konieczności przeprowadzenia tego dowodu albowiem okoliczności mające zostać stwierdzone powyższym dowodem nie były sporne.

Powód niniejszym postępowaniem dochodzi od pozwanego należności z tytułu zaległości wynikających z umowy kredytu hipotecznego z dnia 24 marca 2010 r. o numerze (...), zawartej przez pozwanych z (...) Bank S. A. (który w wyniku połączenia spółek występuje od dnia 1 czerwca 2012r. pod nazwą (...) Bank S.A. z siedzibą w W.), zmienionej aneksem z dnia 14 kwietnia 2010 r., a która to wierzytelność została nabyta przez powoda na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 31 marca 2014 r.

Kredyty hipoteczne należą do produktów znajdujących się w ofercie zarówno banku hipotecznego, jak i banku uniwersalnego. Jednakże stanowią one podstawowy produkt banku hipotecznego (zob. ustawa z dnia 29 sierpnia 1997r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych Dz.U.2003.99.919 j.t.- dalej u.l.z.b.h.). Są to kredyty długoterminowe, z przeznaczeniem na szeroko rozumiane cele inwestycyjne, których zabezpieczeniem jest hipoteka lub dług gruntowy. Do cech kredytu hipotecznego zaliczyć, więc można: długoterminowość spłaty, mniejsze ryzyko i niższe oprocentowanie, powiązanie przedmiotu kredytowania z nieruchomością stanowiącą zabezpieczenie i możliwość refinansowania na kredytowym rynku wtórnym, w tym poprzez emisję listów zastawnych lub za pomocą sekurytyzacji - w przypadku udzielenia tego kredytu przez bank hipoteczny (zob. Mirosław Capiga, Finanse banków, Oficyna 2011r.). Udzielanie kredytów stanowi jedną z podstawowych czynności banku hipotecznego. Jednocześnie czynność ta należy do kategorii czynności bankowych dookreślonych w art. 5 ust. 1 prawa bankowego (ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Prawo Bankowe, (Dz.U. 2015, poz. 128 - dalej pr. bank.), a więc do czynności bankowych sensu stricto, czyli form aktywności, co do zasady objętych bankowym monopolem. Udzielanie kredytu jest, bowiem czynnością bankową zawsze, bez względu na formę zabezpieczenia jego spłaty czy osobę kredytobiorcy (gwaranta lub poręczyciela), a zatem umowa kredytu hipotecznego, której stronami są bank hipoteczny i kredytobiorca, jest klasyczną umową kredytu w rozumieniu art. 69 pr. bank (zob.: Iwona Ciepela "Czynności bankowe jako przedmiot działalności banków", Oficyna 2010r.).

Definicja umowy kredytowej została zawarta w art. 69 ust. 1 pr. bank. Wynika z niego, że przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych

w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Odpowiedzialność, jaką pozwany przyjął na siebie na podstawie umowy kredytowej jest odpowiedzialnością kontraktową, która została uregulowana w art. 471 k.c. i charakteryzuje się tym, że dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przesłanki odpowiedzialności kontraktowej zostają spełnione, jeżeli ustalone zostanie istnienie trzech podstawowych elementów, wśród których wymienia się niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania przez dłużnika, szkodę oraz związek przyczynowy zachodzący pomiędzy zachowaniem dłużnika, a powstałą szkodą.

Natomiast, zgodnie z treścią art. 354 § 1 k.c., dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom.

Sąd zważył, iż terminy przedawnienia reguluje Kodeks cywilny w art. 118 k.c., zgodnie, z którym, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - 3 lata.

Wobec powyższego, istotnym było ustalenie terminu, od którego zaczynało w niniejszej sprawie biec przedawnienie.

Art. 120 § 1 kodeksu cywilnego precyzuje, iż: "Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie".

Bank - pierwotny wierzyciel naliczał odsetki za opóźnienie od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 1 sierpnia 2010 r. Wypowiedzenie umowy kredytu hipotecznego nastąpiło pismem z dnia 2 maja 2011 r., zgodnie z § (...) umowy z dnia 24 marca 2010 r. okres wypowiedzenia wynosił 30 dni. Pozew w przedmiotowej sprawie do Sądu Okręgowego we Wrocławiu nadany został w dniu 13 listopada 2015 r., a więc już po upływie trzyletniego terminu przedawnienia roszczenia. Zwłaszcza, że mimo braku przedłożenia potwierdzenia nadania bądź braku niepodjętej korespondencji od dłużnika, powód sam przyznał w piśmie z dnia 12 sierpnia 2016 r. (k. 77), że roszczenie powoda stało się wymagalne w dniu w dniu 20 czerwca 2011 r. Pozwani zaś faktowi upływu 30 dni od dnia odbioru korespondencji lub upływu terminu do skutecznego awizowania przesyłki nie zaprzeczyli.

W związku z powyższym, wobec twierdzeń pozwu i dalszych pism procesowych powoda, Sąd musiał dokonać ustaleń i oceny, czy w niniejszej sprawie doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia, jak to podnosił powód.

Zgodnie z art. 123 § 1 pkt. 1, pkt 2 i pkt 3 k.c., bieg przedawnienia przerywa się:

- 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;
- 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje,
- 3) przez wszczęcie mediacji,

przy czym czynność ta może być dokonana przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń.

Przy czym Sąd podkreśla, iż to na powodzie zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał obowiązek wykazania przerwania biegu przedawnienia, na co się powoływał. Bank dokonał wypowiedzenia umowy kredytu pismem z dnia 2 maja 2011 r. W związku z wypowiedzeniem umowy przez kredytodawcę cały kredyt został postawiony w dniu 20 czerwca 2011 r. w stan wymagalności. W dniu 8 listopada 2011 r. bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), który

mocą postanowienia Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, sygn. akt XII 1 Co 9155/11 został zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Wskutek złożenia ponownego wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, wobec zmiany prawnej po stronie poprzedniego wierzyciela postanowieniem z dnia 30 stycznia 2014 r. w sprawie o sygn. akt XII 1 Co 7401/13 Sąd Rejonowy Gdańsk Południe nadał po raz drugi klauzulę wykonalności. Następnie w dniu 31 marca 2014 r. wierzyciel pierwotny (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarł z powodem (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. umowę sprzedaży wierzytelności cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej z pozwanymi wraz z ustanowionymi zabezpieczeniami. Pismem z dnia 26 czerwca 2015 r. wezwał pozwanych do dobrowolnego spełnienia świadczenia, jednakowoż pozostało ono bezskuteczne, a dniu 13 listopada 2015 r. złożony został pozew w przedmiotowej sprawie. Na wniosek strony powodowej w księdze wieczystej nr (...), dokonano wpisu wierzyciela hipotecznego, co skutkowało w myśl przepisu art. 79 ust 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, przeniesieniem wierzytelności hipotecznej wraz z zabezpieczeniem. Powód nie wskazał jednak w jakiej dacie złożony został wniosek o wpis hipoteki w księdze wieczystej. Z treści odpisu księgi wieczystej z dnia nr (...) z dnia 9 października 2015 r. wywieść można jedynie, iż został on złożony nie później niż w tej dacie.

Przenosząc rozważania na temat przerwania biegu przedawnienia na grunt przedmiotowej sprawy, iż nie doszło do przerwania biegu przedawnienia w stosunku do powoda także biorąc pod uwagę czynności dokonane przez poprzedniego wierzyciela pozwanego, a mianowicie złożenie wniosku o nadanie klauzuli BTE. Gdyż czynności te wykonane przez bank nie przerwały biegu przedawnienia w stosunku do powoda jako nabywcy wierzytelności. Sąd w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 19 listopada 2014r. (II CSK 196/14, LEX nr 1622306) zgodnie, z którym "do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzycieli, niezbędna jest identyczność osób, na rzecz, których,/przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana. Po umorzeniu postępowania egzekucyjnego, przedawnienie rozpoczęłoby bieg na nowo (art. 124 k.c.) jednak w tych samych granicach podmiotowych (wynikających z tytułu wykonawczego), co wynika z istoty przedawnienia. Brak, więc podstaw do twierdzenia, że skutek rozpoczęcia biegu przedawnienia na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego może odnosić się do sytuacji, gdy uprawnionym do wszczęcia ponownej egzekucji jest już inny niż wymieniony w pierwotnym tytule wykonawczym wierzyciel".

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, roszczenie ze stosunku pierwotnego (obligacyjnego) wobec pozwanych przedawniło się, gdyż wypowiedzenie umowy nastąpiło pismem z dnia 2 maja 2011 r., termin wypowiedzenia wynosił 30 dni, a więc gdyby przyjąć nawet bardzo długi czas dostarczenia ww. wypowiedzenia dłużnikowi - pozwanym, wyczerpałoby to dyspozycję przepisu art. 118 k.c. Roszczenie zostało postawione w stan wymagalności w dniu 20 czerwca 2011 r., co nie było przez strony kwestionowane. Zatem trzyletni termin przedawnienia względem powoda upłynął w dniu 20 czerwca 2014 r. Powód nabył zatem nieprzedawnioną wierzytelność w dniu 31 marca 2014 r., jednak nie podjął jakiegokolwiek czynności w myśl art. 123 k.c., która mogłaby wywołać przerwanie biegu przedawnienia. Pierwsze pismo skierowane do pozwanych datowane jest na 26 czerwca 2015 r., zaś pozew w niniejszej sprawie złożony został w dniu 13 listopada 2015 r.

Konkludując zatem powyższe rozważania powód nie mógł twierdzić, iż roszczenie wynikające z umowy kredytu nie jest w stosunku do niego przedawnione. Sąd miał na uwadze, iż Bank (wierzyciel pierwotny) dwukrotnie przerywał bieg przedawnienia w niniejszej sprawie. Skutek materialnoprawny w postaci przerwania biegu przedawnienia nie odnosi się do powoda. Bowiem jak wskazano powyżej, aby wywołać skutek przerwania biegu przedawnienia istotnym jest nie tylko tożsamość przedmiotowa roszczenia, a także tożsamość podmiotu, który ów skutek wywołał. Stąd Sąd uznał roszczenie powoda wynikające z umowy kredytu za przedawnione i powództwo w tym zakresie oddalił.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w pkt 2 sentencji.

Wobec przedawnienia roszczenia z tytułu umowy należało odnieść się do faktu, iż na wniosek strony powodowej w księdze wieczystej nr (...), dokonano wpisu wierzyciela hipotecznego, co skutkowało w myśl przepisu art. 79 ust 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, przeniesieniem wierzytelności hipotecznej wraz z zabezpieczeniem. W księdze wieczystej nr (...) w dziale IV zostały wpisane na rzecz powoda hipoteka umowna zwykła do wysokości 214

301, 06 zł zabezpieczająca należność główną oraz hipoteka umowna kaucyjna zabezpieczająca odsetki do sumy 150 010, 74 zł. Wyłącznym właścicielem przedmiotowej nieruchomości jest M. K. (1).

W myśl art. 77 ustawy o księgach wieczystych i hipotece (dalej: u.k.w.h.) przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Przepisu tego nie stosuje się do roszczeń o świadczenia uboczne. Zarzut przedawnienia stosunku obligacyjnego nie mógł prowadzić do oddalenia roszczenia powoda co do dłużnika rzeczowego M. K. (1) z zastrzeżeniem ograniczenia odpowiedzialności pozwanej do nieruchomości lokalowej - lokalu mieszkalnego, położonego w G. przy (...) - zapisanej w księdze wieczystej pod numerem (...), jednakże do wysokości kwoty wynikającej z ustanowionych na rzecz powoda hipotek umownych - zwykłej oraz kaucyjnej - obciążających wskazaną nieruchomość. Dochodzona przez niego wierzytelność została bowiem zabezpieczona hipoteką kaucyjną na nieruchomości będącej własnością pozwanej. Wskazując na treść przepisów art. 77 i art. 104 u.k.w.h. zauważono, iż wobec hipoteki kaucyjnej wyłączone zostało ograniczenie ze zdania drugiego art. 77 u.k.w.h. Zatem jak długo hipoteka kaucyjna figuruje w księdze wieczystej, wierzyciel może liczyć na zaspokojenie odsetek z nieruchomości.

Ten temat wypowiedział się także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 marca 2012 r., w sprawie o sygn. II CSK 282/11. Sąd Najwyższy zajął stanowisko, iż przedawnienie roszczenia w stosunku do dłużnika osobistego o odsetki ustawowe za opóźnienie, zabezpieczone przez hipotekę kaucyjną, nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Jak długo hipoteka kaucyjna figuruje w księdze wieczystej, wierzyciel może liczyć na ich zaspokojenie z nieruchomości. Artykuł 104 u.k.w.h., sprzed uchylecia, jako przepis szczególny odnoszący się do hipoteki kaucyjnej, wyłączał w tym zakresie zastosowanie art. 77 zd. 2 u.k.w.h., w wersji sprzed nowelizacji, odnoszącego się do hipoteki w ogólności.

Sąd nie był w niniejszym postępowaniu władny badać podstawy wpisów w księdze wieczystej. Podstawę do rozstrzygnięcia niezgodności w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym dają przepisy ustawy o księgach wieczystych i hipotece, zaś Sądem właściwym jest Sąd Rejonowy w obrębie którego znajduje się nieruchomość. Nie było zatem możliwe zbadanie prawidłowości wpisu w księdze wieczystej i podstawy do jego dokonania, której przymiotem jest rękojmia wiary ksiąg wieczystych. Zatem mimo zmian wskutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego w przedmiocie ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, i wyciągów z tych ksiąg, utraty przez księgi te mocy dokumentu urzędowego na podstawie art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnym - nie należało do dyspozycji Sądu badanie przedmiotowych kwestii.

Za termin zaliczania odsetek w niniejszej sprawie Sąd na podstawie art. w myśl art. 481 § 1 i 2 przyjął zgodnie z żądaniem powoda dzień złożenia pozwu tj. 13 listopada 2015 r. do dnia zapłaty

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji.

Sąd odnosząc się również do pozostałych zarzutów uznał za bezzasadny zarzut strony pozwanej, co do nieudowodnienia kwoty dochodzonego roszczenia. W przypadku, gdyby pozwani kwestionowali kwotę roszczenia powinni oni przedstawić dowody, iż w pewnym zakresie zobowiązanie swoje uregulowali, powinni oni wykazać co do jakiej kwoty roszczenie to zostało zaspokojone. W myśl art. 6 k.c. to na nich spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu, albowiem z tego faktu wywodzili skutki prawne. Pozwani nie zakwestionowali skutecznie wiarygodności przedłożonych przez powoda dokumentów ograniczając się do podniesionego ogólnie zarzutu bez jakiegokolwiek jego konkretyzacji.

Powód wskazał, iż na dochodzoną pozewem należność w kwocie 385 090, 27 zł składają się kwoty:

- 213 493, 04 zł tytułem należności głównej, tj. tytułem pozostałego do spłaty kapitału kredytu;
- 171 597, 23 zł - tytułem kapitalizowanych odsetek, w tym kwota 122 177, 28 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela do dnia poprzedzającego dzień zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności, kwota 35

077, 20 zł tytułem odsetek ustawowych naliczonych od kwoty należności głównej przez stronę powodową po dniu sprzedaży wierzytelności do dnia złożenia pozwu oraz 14 342, 75 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez wierzyciela pierwotnego do dnia zawarcia umowy sprzedaży. Ponadto powód oświadczył, iż dochodzi również pozewm skapitalizowanej kwoty należności wskazanej powyżej i w związku z tym wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Powyższe obliczenia, w kontekście załączonych przez powoda dokumentów, stanowiły zdaniem Sądu dostateczną podstawę do uznania wysokości roszczenia w przedmiotowej stronie. W tym miejscu należało odnieść się również do zarzutów wobec formy przedłożonych dokumentów. Wszelkie dokumenty, w tym dokumenty prywatne, zdaniem Sądu zostały przez powoda przedstawione w formach prawem przewidzianych, w tym w poświadczonych za zgodność z oryginałem odpisach. Ewentualne kwestionowanie przedmiotowych dokumentów obciążało w tym zakresie pozwanych zgodnie z art. 6 k.c. Pozwani nie sprostali tym zakresowi dowodu.

Podobnie za nietrafiony uznano zarzut legitymacji czynnej powoda do wytoczenia przedmiotowego powództwa. Zdaniem Sądu umowa sprzedaży wierzytelności nr (...) została sporządzona w należytej formie i podpisana przez osoby do tego uprawnione, wobec czego zgodnie z art. 509 k.c. wierzytelność wynikająca z umowy kredytu nr (...) została skutecznie przeniesiona na powoda.

Kwestionowano również przez pozwanych skuteczność wypowiedzenia umowy kredytu oraz podstawy do jej wypowiedzenia. Zgodnie z § (...) umowy bank miał prawo wypowiedzieć umowę w przypadku niewykonania lub nieterminowego regulowania zobowiązań wobec banku. Niewątpliwie obowiązkiem po stronie kredytobiorców było terminowe uiszczanie rat kredytów ustalonych zgodnie z harmonogramem spłat o którym mowa w § (...) umowy kredytowej. Zdaniem Sądu bank miał podstawy do wypowiedzenia umowy kredytu i co więcej skutecznie ją wypowiedział. Wobec oddalenia powództwa w części z uwagi na przedawnienie wskazać należy, iż nie sposób uznać za jakkolwiek możliwe i dopuszczalne jednoczesne twierdzenie o przedawnieniu roszczenia i jego niewymagalności. Zarzuty te są bowiem oczywiście sprzeczne. Nie może bowiem ulec przedawnieniu roszczenie, które nie jest wymagalne.

O kosztach postępowania, Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c., zgodnie z zasadą wzajemnego wniesienia kosztów procesu, biorąc pod uwagę, iż każda ze stron przegrała niniejszy proces w połowie albowiem powództwo ze zobowiązania obligacyjnego zostało oddalone wobec obojga pozwanych solidarnie, natomiast powództwo zasądzono wobec pozwanej z ograniczeniem do nieruchomości.